

AI KÍNH SỢ THIÊN CHÚA THÌ KHÔNG SỢ HÃI GÌ

... Ông André Frossard (1915-1995) là văn sĩ Công Giáo Pháp nổi tiếng. Nhưng trước khi được hồng phúc gặp gỡ THIÊN CHÚA và trở thành tín hữu Công Giáo chân chính, ông từng là thanh niên vô thần. Chính ông kể lại "cú sét tình yêu" với THIÊN CHÚA như sau.

Năm tôi 20 tuổi, một ngày thân phụ tôi gọi tôi đến gặp người ở một đường phố nơi thủ đô Paris mang tên Ulm. Tôi ra đi, nhưng lại lộn đường, thay vì đến trường nơi Ba tôi đang dạy học, tôi lại bước vào tu viện của các Nữ Tu chuyên việc Châu Thánh Thể, kính thờ Minh Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Năm đó, khi đẩy cánh cửa sắt bước vào tu viện, tôi là kẻ vô thần. Có nhiều loại vô thần. Có thứ vô thần triết lý, vô thần khoa học, vô thần mác-xít. Nhưng cũng còn một loại vô thần rất phổ thông mà tôi biết rõ, vì tôi thuộc loại này. Đó là thứ vô thần ngu-ngốc, đần-

độn! Kẻ vô thần thuộc hạng này không bao giờ thắc mắc cũng chẳng hề đặt ra bất cứ vấn đề nào. Họ sống mà không biết tại sao mình sống và cuộc đời này có ý nghĩa hay mục đích gì!

Khi vào tu viện, tôi đi ngang qua Nhà Nguyễn. Từ cánh cửa lớn ở cuối Nhà Nguyễn nhìn thẳng lên bàn thờ, tôi trông thấy Mặt Nhật có đặt Minh Thánh Chúa nhưng tôi hoàn toàn không biết đó là cái gì. Tâm trạng của tôi lúc bấy giờ hoàn toàn dừng dưng. Tôn giáo đối với tôi là một thứ gì cũ rích, không đáng quan tâm hoặc bàn luận đến. Các tín hữu Kitô đối với tôi lúc đó chỉ là hạng người chậm tiến, thụt lùi trước làn sóng văn minh của khoa học và lịch sử. Nói tắt một lời, tôn giáo và các tín đồ của tôn giáo là những kẻ thuộc một thế giới khác, một nền văn minh khác, không đáng được chú ý!

Thế nhưng điều gì đã xảy đến cho tôi vào buổi sáng tôi đi lộn đường và vào nhầm Nhà Nguyễn của các nữ tu đang châu Minh Thánh Chúa đó, tôi không bao giờ quên! Tôi còn nhớ như in những tâm tình của chàng trai 20 tuổi bị đảo lộn vì luồng ánh sáng thiêng liêng chiếu dội vào hồn chàng. Đứng nơi cuối Nhà Nguyễn, đối diện với Mặt Nhật có Minh Thánh Chúa mà tôi không hề biết đó là Minh Thánh Chúa, một thế giới mới bỗng xuất hiện trước mắt tôi trong đó có luồng sáng vừa tỏ hiện vừa che khuất sự hiện diện của THIÊN CHÚA, Đấng mà một phút trước đó, tôi hoàn toàn chối bỏ Ngài và chế nhạo rằng:

- THIÊN CHÚA chỉ hiện diện nơi trí tưởng tượng của con người!

Cùng với luồng ánh sáng mang đến ơn tỏ lộ sự hiện diện của THIÊN CHÚA tôi cũng cảm nhận một làn sóng dịu dàng, chen lẫn niềm vui, xâm chiếm tâm hồn tôi bằng một sức mạnh có thể làm vỡ tung trái tim và khiến tôi không bao giờ quên kỷ niệm êm đẹp độc nhất vô nhị này.

Giờ đây cuộc đời tôi đang đi vào tuổi xế chiều và trải qua không biết bao thăng trầm vinh nhục, đốn đau có, hạnh phúc có, nhưng tôi không bao giờ quên "cú sét ái tình" tôi cảm nhận ở tuổi 20, vào buổi sáng năm đó, nơi Nhà Nguyễn của các Nữ Tu Châu Thánh Thể Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Kỷ niệm êm đẹp và ân huệ lãnh nhận quá cao cả, khiến mỗi lần nhớ lại, mỗi khi có dịp nhắc đến, lòng tôi trào dâng tâm tình cảm tạ, ngợi khen lòng Từ Bi Nhân Hậu của THIÊN CHÚA đối với tôi. Tôi cũng luôn luôn ý thức mình có bốn phận làm chứng cho quyền năng vô biên, Tình Yêu vô bờ của THIÊN CHÚA, Đấng đã thực hiện một kỳ công nơi tôi. Ngài lôi kéo con người bụi đất của tôi trở về với chức vụ cao cả của con người được dựng nên giống hình ảnh THIÊN CHÚA và được điểm phúc làm con cái Ngài.

Luồng ánh sáng mà tôi tiếp nhận vào buổi sáng hôm đó, không phải thứ ánh sáng mà mắt trần có thể trông thấy được, giống như loại ánh sáng soi chiếu ban ngày và có thể làm cho làn da của chúng ta bị sạm nắng. Không phải thứ ánh sáng này. Nhưng đó là luồng sáng thiêng liêng, luồng sáng giáo huấn, tỏ bày sự thật. Luồng sáng làm đảo lộn mọi trật tự tự nhiên và thay bằng một trật tự siêu nhiên. Nhưng cũng từ ngày được hồng phúc tiếp nhận luồng sáng này, tôi có thể quả quyết tuyên xưng rằng:

- Đối với tôi, chỉ duy nhất THIÊN CHÚA hiện hữu thật sự, còn những vật khác, điều khác chỉ là tạm bợ, là giả thuyết mà thôi.

Tôi cũng có thể xưng nhận rằng, vượt qua thế giới chúng ta đang sống đây, có một thế giới khác, chân thực hơn gấp muôn vạn lần thế giới của chúng ta và thế giới đó mới chính là thế giới cuối cùng mà cuộc đời mỗi người phải dừng lại cho đến đời đời kiếp kiếp.

... "Người bên ba hiểu rộng biết nhiều. Kẻ giàu kinh nghiệm phát biểu thật thông minh. Ai không từng trải thì hiểu biết nông cạn, còn người bên ba thì lanh lợi, tháo vát. Trong những chuyến du hành, tôi đã được thấy nhiều chuyện, đã hiểu nhiều điều mà không thể nói hết. Đã nhiều lần tính mạng tôi lâm nguy, nhưng nhờ kinh nghiệm, tôi đã thoát chết. Những người kính sợ THIÊN CHÚA sẽ được sống lâu dài, vì họ cậy trông vào Đấng cứu thoát họ. Ai kính sợ THIÊN CHÚA thì không sợ hãi gì, họ không run rẩy, vì chính nơi Người, họ hằng cậy trông. Phúc thay tâm hồn kẻ kính sợ THIÊN CHÚA! Họ nương tựa vào ai? Và ai nâng đỡ họ? THIÊN CHÚA để mắt trông nom những ai yêu mến Ngài. Ngài là khiên mộc vững chắc, là sức mạnh đỡ nâng, là tàn che gió nóng, là bóng mát giữa trưa. Ngài giữ gìn cho khỏi vấp ngã, và bảo vệ cho khỏi té nhào. Ngài nâng cao tâm hồn, sáng soi con mắt. Ngài ban sức khỏe, sự sống và phúc lành" (Sách Huấn Ca 34,9-17).

("STELLA MARIS", mensuel d'informations religieuses, 11/1991, trang 21)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt